

derd tot de 20ste eeuw. Hier verandert het boek van inhoud en daarmee van beteekenis. Men mag aannemen, dat de schrijver, die de laatste vijftwintig jaren zelf meemaakte, hier niet naverfelt, maar geschiedenis schrijft, zelfstandig. Men bemerkt dadelijk, dat hier de heer Amelunxen zelf aan het woord is. Af en toe ligt in een woord of zinsnede critiek. Soms heeft die weinig met het onderwerp te maken; zoo wat op bladz. 219 gezegd wordt van den minister van Financiën De Vries. Het is begrijpelijk, dat dit gedeelte sober gehouden is. Toch krijgt men den indruk van een streven naar volledigheid. Altijd wordt deze niet bereikt. Wat van het in 1913 met de Santa Barbaramijnen gebeurde gezegd wordt, is verre van volledig, kan zelfs een verkeerden indruk geven. Onbegrijpelijk is, dat niets gezegd wordt van de herziening der rechterlijke inrichting en der rechtspleging. Een enkele naam wordt gemist: die van Prof. Boeke naast of liever vóór Dr. Van Breemen, die van Dr. Den Houter als grondlegger van den door Dr. Waterman gegrondvesten Openbaren gezondheidsdienst. Eenige namen van leiders der C.P. (I.) M. hadden niet mogen ontbreken. Het is beslist onjuist — de heer Amelunxen zal het wel willen aannemen op het gezag van iemand, die in de kantoren van het Algemeen Nederlandsch Verbond geen onbekende is — dat de heer Fauel de schrijver zou zijn geweest van de opstellen in *Neerlandia*, die destijds, m. i. niet geheel terecht, op Curaçao zoo veel stof opgeworpen hebben.

Het incident met de *Karlsruhe* in Augustus 1914 was nog iets pikanter dan hier verteld wordt. Het sein „oorlogsschip” werd eerst gevolgd door „Fransche vlag”, wat de ontsteltenis te grooter maakte. Daarna bleek de daarop geseinde „onbekende vlag” te behooren aan Peru, maar daarover ging eenige tijd heen.

Met de afsluiting van het boek in Mei 1929, met de komst van gouverneur Fruytier, is het niet uit. Het naschrift wijdt twee en een halve bladzijde aan de gebeurtenissen van 8 en 9 Juni ll. Het was het moeilijkste gedeelte van des schrijvers taak, die hij zonder bezwaar onvervuld had kunnen laten. Dat hij dit niet gedaan heeft, bewijst, dat hij voor dergelijke moeilijkheden niet uit den weg gaat. In zijn onopgesmuktheid maakt deze korte schets een goeden indruk.

Het geheel voorziet zonder eenige twijfel in een bepaalde behoefte, en het klinkt dan ook ongelooflijk, wat in het voorbericht wordt meegedeeld, dat, toen de firma Sluyter de uitgave niet aandurfde, het gouvernement op een aanvraag om geldelijken steun afwijzend beschikte. „Tengevolge van een onwelwillend advies”